

eserler ortaya koymuş, almış bunları Hakan'ın huzuruna çıkmış. Nadide cam ürünlerini -belki de karşılığında verilecek büyük mükafatı düşünerek, hakana sunmuş, içi dolu dolu, başı dik, beklemeye başlamış.

Bu hediyeler karşısında Cengiz Han'ın gözleri hakikaten parlamış, bu muazzam ürünleri seyretmeye koyulmuş, fakat ani bir hareketle kılıcını çekip bütün cam eserleri tuz-buz etmiş. Bu durum karşısında herkes şaşkın herkes suskun...

Bu sükûtu camcı ustası bozmuş: "Sultanın, suçumuzu ne ola ki, hediyemiz katımızda maktûle geçmedi?" demiş. Bunun üzerine Cengiz Han'dan şu tarihi cevabı almış: "Hayır, bilakis çok beğendim, ancak düşündüm ki bunlar teker teker kırılacak ve ben her biri kırıldığında ayrı ayrı üzüleceğim. Yüregimi dağladım ve bu kahredici manzaraya katlanmamak için hepsini bir anda yok ettim".

Cengiz Han, kahredici manzaraya tahammül etmemek için çok değer vermesine rağmen bu güzelim eserleri toptan yok etmekte buldu kolayı. Ya biz ne yapalım?

İki ay önce, değerli dostumuz İsmet Çetin'in eşi Gülseren Hanımefendi'yi hiç beklenmedik bir anda kaybetmenin şokunu yaşadık. Kahrolduk. İnşallah Allahu taâlâ başka acılar vermez, dedik. Bu elim kaybın şokunu henüz atlatamamışken 3.11.1995 gününün sabahında bir vurgun daha yedik. Himmet Beyimizi, Türkmen Beyimizi kaybettik. Kaybettik demeye dilim varmıyor, gözünü kapayan, çenesini bağlayan olmasam, inanasım da gelmiyor. Hayal gibi...

O meş'um sabahın gecesinde saat 22'ye kadar Muharrem Dördüncü'nün evinde dostları Musa Çiftçi, H. Feridun Güven, Ahmet Oğuz'la birlikte muhabbet etmiş, her biri kıvrak bir zekânın ürünü olan takılmalarına maruz kalmıştık. Günün konusu olan erken genel seçimlerinden, halk müziğine kadar pek çok husustan konuşmuştu. Onun halk müziğine olan tutkusunu bütün dostları bilir. Kulağımızda kalan son sözü de Gülşen Kutlu'nun son kasetiyle ilgiliydi. Koşhisar'dan derleme olduğunu sandığım bir türküden bahsetmişti. Hatta bir dörtlüğünü de terennüm etmişti. Akabinde, mutlaka dinleyin, çok güzel değerlendirmesinde bulunmuştu. Severdi türküleri, Türk'ü sevmek türküleri sevmekle olur derdi. Türküleri sevdirdi öğrencilerine. 1993-1994 öğretim yılından beri derslerini yürüttüğü fakültemiz Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü öğrencilerini türkü hastası yaptı. Ve yine onların sessiz türküleri eşliğinde Domanıç-Muhacirler köyüne, doğduğu topraklara döndü.

Sevmeydi gösterişi, kendisi için kimse ra-

hatsız olsun istemezdi. Şahsına karşı yapılan her davranışa mutlaka bir teşekkürle karşılık verirdi. Öyle inanıyorum ki, yerinden kalkıp bir şeyler söyleme imkanı bulsaydı, ebedi istirahatgahına uğurlamak için Ankara, Çanakkale, Afyon'dan gelen dostlarına "Teşekkür ederim, zahmet etmişsiniz, ne gerek vardı..." cinsinden birkaç söz söyleyecekti.

Bu tevezu onun yaratılışında vardı. O makam ve mevkiisi ne olursa olsun herkese karşı mütevazı ve saygılı idi. Nitekim, aramızdan ayrıldığı günün bir öncesi günde, perşembe günü dersini tamamlayıp bizim odaya çıktı. Koltuğa oturup, bir ayagını da özur dileyerek bir sandalye üzerine uzattı. Rahatsız olduğu belliydi. Sol omuzundaki ağrıdan bahsetti. Çay söyledik. Hizmetli, çayını verdiğinde, uzattığı ayagını kasederek "Affedersiniz, rahatsızlığımdan dolayı uzattım, saygısızlık olarak niteleme" deme gereğini duydu. Kendisini "Pek de kibarım" cinsinden takıldığımızda "yahu adam yanlış anlar" derken, dolaylı da olsa, statüsü ne olursa olsun insana saygı gerektiğini hatırlatıyordu. Hakikaten kibar, insana değer verirdi.

Bu ağrısını hafife aldı, belki de bize rahatsızlık vermek istemedi. Neticede dostlarını kahredici bir manzara ile başbaşa bırakıp gitti. Bir eş, dünya tatlısı bir kız çocuğu ve onlarca dostunu mahzun, boynu bükük bırakıp Hakk'a vassıl oldu.

Biz Cengiz Han'ın şansına sahip değiliz. Yıkım teker teker gelecek. Dün Gülseren Hanım, bugün Türkmen Beyimiz yarın kimbilir, bilmem kim?

Bunu bilir, bunu bekleriz. Allahu Taâlâ'nın "İrci'i" emrine kimin uyacağını bilemeyiz. Türkmen Beyimiz bu emre uydu, Hakk'a yürüdü. Ruhu şad, mekânı Cennet olsun.

(Ali TORUN)

HİMMET BİRAY

Son günlerde sohbetlerimizin ortak konusu Himmet Biray oldu. Bölümümüzde çalışırken kendisi ile sohbet ettiğimiz Himmet, sohbetlerimize konu olan bir insan oldu artık. Sohbetlerimizde O'nun hakkında bir yazı yazmam istendi. Ne yazılabilirdi? On üç yıllık arkadaşlıktan sonra ani gelen ayrılık hiç birimizde yazı yazma takati bırakmamıştı. Herkes yazamaktan, Himmet için yazamaktan şikayetçi idi. Hem ani bir ayrılış, hem ayrılışın acısının taze olması, hem de sıradışı bir insan hakkında yazı yazabilmek.

Sıradışı insanlar hakkında neler yazılabilir-di? Necip Fazıl'ın ben'i ön plana çıkararak yapı-sı Himmet'te yoktu. O, ben'den sıyrılmış, biz'i ön plana almış bir insandı. Zaman zaman biz'i de bırakıp, kendini tecrit ederek siz de-mesi Himmet'çe bir söyleyiş olmuştur. Siz, si-zinkiler... Siz şöylesiniz, siz böyle yapıyor-su-nuz, sizinkiler bunları yaptı... Hep Himmet'çe söyleyişti. Hele biz'den bir hata sadır olunca, Himmet'i o hataların içinde bulmak, hata ya-panlara mensup olduğunu kabul ettirmek mümkün değildi. Ama O'nun gözünde en iyi, en güzel Biz olurdu. O biz öyle büyüktü, öyle yüce, öyle kutsaldı ki, küçüçük bir merkez-den, dünyaları aydınlatan, dünyaları nûra garkoden bir ışıktı biz. Biz'de mensubu ol-makla gurur duyduğu Türklük, imân etmekle şeref duyduğu İslamiyet vardı. Zaten bu iki-sinde ikinin dışında birşey aramak mümkün değildi. Himmet'e göre.

Öğrenciler, biz'di. Biz'den kötü olmayaca-ğına göre, bütün öğrenciler iyi çocuklardı ve onlara bir yandan hocalık yaparken bir yan-dan da ağabeylik yapmak gerekirdi. Hele öğ-rencilerinden başarı haberleri aldığında bi-zimle öğünürdü. Çünkü, bize ancak bu yakı-şardı.

Himmet, Serdengeçti'ye de benzemezdi. Derviş rûhlı, gani gönüllü bir insandı, ama hayata sıkı sıkıya bağlı, planlı, düzenli ve kendine mahsus ölçüleri olan bir insandı. Serdengeçti'nin pekmeze olan tutkusu, Him-met'te kolayca dönüşmüştü. O'nun jipi, Him-met'te Sarı kanarya olmuştur, Sarı kanaryayı nasıl yakıştırdı? Fener Bahçe takımını tutar-dı. Otomobili de sarıydı ve herkes ona Sarıka-narya derdi. Evde yeğenlerim söylemişti. İs-met'le sadece takım tutmakta anlaşamazlar-mış. O'nun takım tutma şöhreti bizim eve ka-dar gelmişti.

Az görülen, az konuşan, çok düşünen, çok gayret eden bir insandı Himmet. Sohbetlerin sonunda bilgece bir edâ ile konuyu bağlardı. Bilgece tavrından dolayı, ağır başlı davranış-larından dolayı arkadaşları O'na Ağa derler-di. Himmet Ağa...

Feodal yemeklerle alay eder, yine feodal yemekler yerdii Himmet. Do-yur'un telefonununu herkes O'ndan alırdı. Yaşar Usta'nın lahmacunlarını da severdi. Yemek yemeye karşı tutkusu biraz kilo almasına sebep ol-muştu. Diyet listesi verdik Himmet'e. Meğer, kaçak yemek yemiş Himmet. Gizlermiş arka-

daşlarından. Tıpkı Afyon'da gizlice gittiği gi-bi, gizlice yemekler yemiş meğer.

3 Kasım 1995 Cuma sabahı, Nergis'i alıp Afyon'a hareket ettik. Nergis ölümü Him-met'e yakıştıramadı. Biz de yakıştıramadık. Hiç kimse yakıştıramadı. Meğer Himmet yeni dostlar edinmek, ayrıldığı dostlarına kavuş-mak, yeni sohbet meclisleri kurmak için dost diyarına buyur edilmiş.

Sevgili Himmet Biray arkadaşımız şimdi yeni dostları, yeni sohbetleri ile kim bilir ne-ler yapmakta, neler konuşmakta. O'nun hu-zurlu olduğundan, Dost yanına gitmekten-memnun olduğundan şüphemiz yok. Tanrı emanetini aldı o kadar. Rahmet Himmet'in üzerine olsun.

(Ülkü GÜRSOY)

FIKRA GİBİ...

Temel ile Dursun, İstanbul'da karşılaş-mışlar. Temel İstanbul'a yeni gelmiş, Dursun hayli zamandır gurbette... Kâra gitmiş, geçim derdinde... Hoştan beşten sonra, Dursun sor-muş: "Memlekette ne var ne yok?" Temel ce-vap vermiş: "Yaramaz birşey yok da, herkes iyi. Yalnız geçenlerde sizin ev yandı." Dursun ile Temel arasında bundan sonra şöyle bir ko-nuşma geçmiş:

Dursun: Uy bizim ev mi yandı, ne zaman yandı.

Temel: Ananın ölümünden bir hafta son-ra...

Dursun: Uy anam mı öldü, ne zaman öl-dü?

Temel: Babanın ölümüne dayanamadı ka-dıncağız...

Dursun: Uy babam da mı öldü, ne zaman öldü?

Temel: Ağabeyinin mezarına yığıldı kaldı zavallı...

Dursun: Uy ağabeyim de mi öldü? Desene ki bana, ocağınız söndü.

Himmet! Bugün 3 Aralık 1995. Sen gideli bir ay oldu. Sen annemden 25 gün önce gittin. Gülseren Hanım'dan iki ay sonra. Bu arada Dursun Bey'in annesini yolcu ettik, Babası geçenlerde şükür komadan çıkmış...

Senin için bir yazı yazmam gerekiyor de-yide... Gerekirse yazmayacağım. Ama senin